

lijkbleek gezichtje. Zij knikte bedroefd zichzelf toe, klagelijk prevelend: „wat gaat er met je gebeuren, arm kind?” En haar spiegelbeeld huiverde en scheen te zeggen „over een half uur, een-half-uur...”

Uitkleden vóór hij kwam, gauw, gauw. Haastig gooide zij haar kleren uit, wierp zich een peignoir om en maakte haar haren los. Toen liet zij zich, in radeloze afwachting, in een lage armstoel vallen. Hoe lang zou het nog duren, hoe lang? Of — of — hoe kòrt? Het bloed joeg door haar polsen, in haar hoofd klopte het en haar slapen schenen te willen bersten... Zij voelde hoe haar wangen brandden en hoe haar lijf trilde.

Hoe kort nog, hoe kort? O, haar lijf, haar eigen klein lijf hier, dat hij ging bezoedelen. Een schokkende snik schoot op in haar keel. Ach, wat was zij gek! Wat maakte zij een drukte over zich-zelf. Was het lichaam van Suze van Larn zó belangrijk? Was er iemand ter wereld, die het zich zou aantrekken of een Suze van Larn moest lijden?

Plotseling schrok ze op: iemand op de trap, God, hij! Zij hield haar adem in en staarde wanhopig op de gesloten deur. De knop verwoog en toen de deur niet open ging, een zachte kloep en Nico's stem: „mag ik binnen komen, Suze?”

Zij werd ijzig koud en, strak, riep ze terug: „o ja, ik zal je helpen”. Ze voelde nu niets meer en liep recht naar de deur.

Toen hij binnen was, bleef Nico even staan, Suze aanzien met fel-schitterende ogen en zachtjes mompelend een onverstaanbaar liefdewoord. Dit ranke kind in het losse licht-blauwe kleeid, waarover de donker blonde haren vielen, dit bleek gezichtje met de vochtige glanzende ogen was zijn, zijn Suze, zijn vrouw.

„Ha, is mijn vrouwtje al op?” riep hij, terwijl hij in bed ging opzitten.

Suze wreef haar ogen uit, trachtte te herinneren en te begrijpen, waarom zij hier op een vreemde kamer in een stoel zat te slapen. Het werd haar eerst helder toen

Herzberg verstandhoudelijk-glimlachend informeerde of ze goed had gerust. „Best, dank je”, beet ze hem toe, knorrig en met een plotseling-rood gezicht. Toen ging ze voor het raam staan om niet te hoeven zien naar zijn aankleden.

Beneden haar, op straat was er al de gewone dag-drukke. Electriese trams zoefden voorbij naast brutale fietsers, die scheerlings voor een paard zwenkten of bijna de haastige voetgangers aanreden. Al de mensen daar beneden hadden opgeruimde gelaten, leek het Suze. Ze waren zeker gelukkig. Die kinderen hadden een prettig thuis, die mannen een geliefde vrouw en zéker had geen dier vrouwen een man getrouwd, die zij niethadden gewild.

En boven al die gelukkigen, die geen schaduwen op hun voorhoofd droegen, hoog boven hen, opgesloten in een hotel-kamer, was een eenzaam kind in de macht van een grote vreemde man. Zijn geest was háár geest vreemd en zijn lijf was vreemd aan het hare. En toch had hij zich dit toegeëigend en zou hij het wéér doen en ook haar geest zou hij trachten te vermeesteren...

Herzberg had zich juist gewassen en, niet vermoedend de loop van Suzes gedachten, sloop hij achter haar en kuste haar hals. Hij voelde hoe zij rilde, naar hij meende van koude of van genot. Maar toen zij niet sprak en ook niet omkeek, boog hij zich vóór haar om haar gezicht te zien en bemerkte tot zijn verbazing twee glinsterende droppels, die op het punt waren haar wimpers te ontvallen.

„Wat is er, Suusje?” vroeg hij zacht.

Zij keerde haar hoofd af, beweerend „niets, niets” en toen hij aanhield, loog ze: „ik weet het zelf niet”.

„Je denkt zeker aan huis”, veronderstelde Herzberg, troostend over haar haren strelend; en zij greep deze uitvlucht aan: „ja, ja, 't is zeker om huis, ik ben 't nog zo weinig gewend”.

Het in de nacht geboren vluchtplan in zijn fantasties kleeid had zich nauweliks meer in het nuchtere morgenlicht durven vertonen.